

Ønskebørn

Der er sommer i luften. Alt er en eksplosion af friske, nye farver - græsset er grønt, rapsen kappes med solen om, hvem der er mest gul og fuglene ligger en jublende lydkulisse til det hele. Det forbikørende tog forstyrrer ikke fuglene, heller ikke da toget stopper og mennesker strømmer ud. En ung kvinde står tilbage, da toget og dets passagerer er forsvundet. Hendes kastaniebrune hår fanges af sommervinden, og kastes ind foran hendes ansigt. Den lette sommerkjole, der smyger sig om hende og afslører en krop, der lever op til alle tidens idealer om kvindelige former på de rette steder, med lige netop mave nok til, at ingen kan beskyldte hende for anoreksi, er sommervindens næste offer og afslører en vinterbleg ankel, prydet med en similisten tatovering i form som en delfin.

Hun tager en dyb indånding, "ok Caroline, så er det nu, dyb indånding." Hun går langsomt ned ad den brede trappe, da hendes venstre arm vibrerer. Med et let tryk aktiverer hun kommunikatoren. "Det er Caroline" hendes stemme er en anelse dybere, end forventet, men behagelig og rolig at lytte til.

"Hej Caroline, det er Amalie! Hvor er du henne? Din Zoomkonto er ikke online?"

"Havde du overvejet om det var fordi, jeg ikke ville forstyrres?" et smil spiller på Carolines læber og transmitteres uden problemer gennem mikrofonen ved hendes stemmebånd.

"Nej, helt ærligt - hvad laver du?"

"Jeg er på vej til prækonceptionstesting hos Life Inc." Carolines skuldermuskler spænder en anelse i forventning om venindens reaktion.

"Woohoo! Skal I være forældre?" Amalies latter perler omkring hende.

"Ikke endnu - vi skal lige giftes først, og..."

"Lad mig gætte," afbryder Amalie, i et nu ildevarslende tonefald "Fru Anna Karina Wedell-Simeon synes det var en god idé at teste, om I var et godt genetisk match inden?"

"Ja, bortset fra, at Peter og jeg også synes, det er en god idé"

"Hvorfor Caroline? Du er sund og rask, Peter er sund og rask - der er ingen verdens grund til, at I ikke vil kunne få nogle sunde og raske børn, uden hjælp fra superstore firmaer som Life Inc. "

"Fordi, Amalie, at naturen ikke altid følger sin egen statistik. Fordi der er indtil flere i min familie, der er døde af hjertesygdomme. Fordi jeg ønsker at give mit barn den bedst mulige start på livet, og Life Inc. kan hjælpe mig med dette." Hun kan selv høre oplæseren i hendes stemme, da hun endnu engang gentager argumenterne.

Der er stille lidt, så næsten hvisker Amalie "Så længe du gør det for din egen skyld, Caroline"

Caroline er tavs et øjeblik, inden hun svarer "selvfølgelig gør jeg det for min egen skyld. Tror du Anna Karina styrer alting? Hvis de kan hjælpe mig med at fjerne risikoen for hjertesygdomme fra mine børn, så gennemgår jeg gerne en prækonceptionstestning."

"Du har ret, Caroline - men pas på dig selv, ikke? Jeg pingede dig egentlig for at høre, om du ville med til Zoomposium, men eftersom du ikke er online lige foreløbig... hey, Jakob har lige logget sin arbejdsavatar af, så er han nok klar om et øjeblik. Held og lykke Caroline - ping mig senere og lad os mødes til en kop Latte senere, ikke?"

"Okay, hils Jakob." Caroline vifter led med hånden for at afbryde forbindelsen.

Life Incs klinik ligger omgivet af næsten parklignende grønne arealer. En helipads store gule H lyser op på en græsplæne, der er kunstværdigt klippet med blomster plantet i mønstre, der uden tvivl danner Life Incs logo fra luften. Indgangspartiet er glas og lyst træ - topmoderne arkitekters idé om, hvad der er indbegrebet af troværdighed og kvalitet. Et kamera og en biometrisk måler sikrer diskret, at kun personer med ærinde på klinikken får adgang til frugtbarhedens tempel.

Lyset og farverne i forhallen er holdt i bløde, varme farver. Alle vægge er skærme, der viser små videosekvenser med glade børn i naturskønne omgivelser. Så subtilt, at kun et trænet øje opdager

det, matcher farverne i billederne med receptionistens blege blå kittel, så hun virker som en naturlig del af kulissen. Receptionisten er en lille væver kvinde, perfekt manikurerede negle, læbestift, der matcher hårfarven, et navneskilt, der proklamerer, at "Linda ønsker dig en god dag!" Hendes glatte ansigtshud er lige så professionelt unaturlig, som det smil hun sender Caroline.

"Velkommen til Life Inc..." hendes øjne flakker et splitsekund til hjørnet af hendes briller, "Caroline. Du har en aftale med Niels idag, ikke?"

Hun holder en kunstpause, lige præcis lang nok til, at Caroline kan nå at nikke bekræftende "Han er optaget i øjeblikket, men hvis du følger med mig?"

Receptionisten Linda rejser sig og viser Caroline hen til en dør, der i øjeblikket er skjult i en nyudsprungne bøgeskov. Bag døren skifter stemningen igen, her dominerer de røde, kraftige og dramatiske farver. En række designerstole står placeret i en halvcirkel omkring et sofabord, hvis form uvilkårligt får Caroline til at tænke på en vulva og derefter fnise lidt - det må jo siges at passe på firmaet profil her. På væggen bag vulvabordet bølger Life Incs logo i røde nuancer, der matcher møblementet perfekt.

"Værsgo at tage plads" Linda slår opfordrende ud med hånden, "Kan jeg byde på en kop the, mens du venter?" Caroline nikker. Idet hun sætter sig, flimrer billedet på væggen et kort sekund - eneste indikation af, at en videopræsentation er gået igang. Mens lyset i rummet langsomt dæmpes, bliver en meget dæmpet baggrundsmusik højere og Life Inc.s logo flyder væk på en strøm af bankende hjerter og barnefødder. Billeder af glade børn, stolte forældre og gravide maver toner frem, mens en designet mandestemme forklarer, at Life Inc er blevet skabt for at hjælpe alle til at få de uforglemmelige oplevelser, der følger med forælderrollen. Pludselig skifter musikken, bliver disharmonisk. Billeder af børn i kørestol, spastisk lammede, mongolbørn, en ældre dame med blindestok kører i hurtigt tempo over skærmen, mens en let skærende kvindestemme taler om alle vordendes forældres frygt for at føde et barn, der ikke har alle muligheder for at få det bedste ud af livet. Lige så pludseligt skifter musikken og stemningen igen - lyset skrues en smule op og mandsstemmen er tilbage. "Takket være Life Incs store engagement i forskning på disse områder, kan vi nu tilbyde vore Prototyper - et færdigt produkt, der fjerner alle de klassiske bekymringer under graviditeten. Prototyperne er garanteret fri for arvelige sygdomme og defekter, og har en intelligens og altetisk formåen, der ligger over gennemsnittet (forudsat Life Inc.s anbefalede fysiske og mentale udviklingsprogram følges). Prototyperne kan skræddersyes til forældrenes genetiske og kulturelle baggrund, så samhørighedsforholdet i familien bliver størst muligt." Billeder af toptrænede unge mænd og kvinder, solbrændte og med en studenterhue på hovedet ledsager det afsluttende slogan: Life Inc - for din families fremtidige gode liv.

Stilheden sænker sig over rummet, da præsentationen slutter, lyset bliver langsomt endnu kraftigere, denne gang i blålige nuancer – farven for forretning og alvorlig samtale.

Lægen gør sin entre, en lugt af desinfektionssprit står om ham, da han rækker hånden frem og giver hende et fast håndtryk, ledsaget af et professionelt smil.

"Velkommen til Life Inc, Caroline. Jeg hedder Niels, skal vi sætte os?" Han er midaldrende, med bløde venlige linier i ansigtet, der omkranser et par hasselnøddebrune øjne, som udstråler tillid og kompetence. Man kan ikke andet, end at føle sig tryk i hans hænder. Hun venter i tavshed, mens han læser de papirer igennem han har medbragt - hendes medicinske journal og seneste personlighedstest, går det pludselig op for hende. Hun føler sig pludselig nøgen under sin tynde sommerkjole, mens hun betragter ham læse om hendes liv. Tilsidst lægger han papirerne fra sig, uden på nogen måde at kommentere på dem. Han folder sine hænder foran sig, læner sig let forover og ser hende dybt i øjnene.

"Hvorfor vil du gerne være mor, Caroline?"

Spørgsmålet kommer totalt bag på hende. Hvad mener han? Skal hun nu også godkendes som praktisk mor, før de overhovedet vil kigge på hendes DNA?

"Fordi jeg gerne vil opfostre mit og min forlovedes barn?" siger hun tøvende, mens en stemme i hendes baghoved ondsksfuldt hvisker: "*Fordi min svigermor ikke vil lade sin søn gifte sig med en gold kvinde*" et øjeblik holder hun vejret, bange for at lægen også har hørt hendes forræderiske

stemme.

Han smiler opmuntrende til hende, og hun ånder lettet ud, hun har ikke røbet sig.

"Hvorfor er din forlovede... Peter, var det? ikke med?" Hans stemme er silkeblød, smyger sig forbi hendes mentale forsvarsværker og hun er lige ved at lade sin indre stemme slippe ud "*Fordi der selyfølgelig ikke er noget galt med Fru Wedell-Simeons elskede søn, og skulle der være det, så fikser fars creditcard det.*" hun synker de ødelæggende ord, og smiler beroligende til lægen. "Fordi han har travlt med arbejde idag, desuden var vi mest bekymrede for mit DNA. Min farfar døde jo af et hjertetilfælde" Hun fastholder hans blik, mens hun langsomt tæller til 20, et trick Amalie har lært hende engang - de fleste mennesker går automatisk ud fra, at man er ærlig, når man kan fastholde deres blik umiddelbart efter.

"Hjerteproblemer er jo en af de ting, vi forholdsvis nemt kan korrigere for" han smiler beroligende til hende, mens han med et par tastetryk bringer noget frem på sin skærm.

"Nå Caroline, skal vi skride til dagens program? Jeg skal lave en helbredsundersøgelse af dig, for at sikre, at dit helbred er godt nok til at gennemgå hormonbehandlingerne i forbindelse med udtagelsen af æg og senere implantation."

Det tager ca. 3 uger at få svar på prækonceptionstesten, 3 uger, der føles som 3 år eller til tider 30 år. Peter gør sig bedste for at opføre sig som om alt er normalt, men resten af verden udviser ikke den samme omsorgsfuldhed. Caroline programmerer deres hjemmesystem til at sende en særlig advarselstone, når der er besked fra Life Incs laboratorium, efter hun 10 gange på en dag er faret op af stolen, ud af badet, ind fra Cross Traineren for at tjekke en nyankommen besked, blot for at finde en middagsinvitation, en tilbudsavis eller andet ligegyldigt.

"Jeg føler mig som en avlsko, der skal godkendes på dyrskuet" beklager Caroline sig senere til sin mor. "Jeg er sikker på, at Anna Karina ikke mente det på den måde, da hun foreslog at udskyde brylluppet, skat" hendes mor smiler og slurper let, da hun tager en slurk kaffe. "tænk på alle de positive ting, vi kan takke prækonceptionstestningen for: stort set ingen misdannede eller dødfødte børn. og ingen ufrivilligt barnløse par. Bare tænk på moster Bente og onkel Jan, hvor meget anderledes deres liv, ville have været, hvis de havde været født 50 år senere." De to kvinder falder et øjeblik hen i tavshed og mindes familiehistorien, med de mange aborter, og ulykken ved at få et svært fysisk og mentalt handicappet barn, da projektet endelig lykkedes. Moster Bente var Carolines mormors søster, og fødte dermed længe før genterapi var en mulighed, og i en tid, hvor fosterpåvirkninger fra moderens miljø ikke blev taget så seriøst.

"Hej Mor, Hej Søs!" Martins stemme skærer gennem stilheden, da han vader ind køkkenet med skoletasken slynget skødesløs over skulderen, stadig iført oversize sko med nanomesh lukninger og det evige tyggegummi roterende i munden. "den der fjollede kat er altså stadig den mest åndssvage avatar jeg har set længe, Søs. Har du glemt, hvordan du skifter den?" Han dumper ned på en ledig stol og trækker kaffekanden til sig, inden han opdager, at der ikke er sat nogen kop frem til ham. Med et suk, som kun en teenager kan præstere, rejser han sig og henter en nanokop, som han programmerer til at vise denne uges yndlingsband.

"Nej, Martin, der er ikke kommet svar på testen, vi sad blot og snakkede" Kirsten gør sit bedste for at være tålmodig overfor sin yngste søn.

"Det er Life Inc, der laver testen, ikke Søs?" Han ignorerer deres mor med en lethed skabt af års træning og vender sig mod Caroline med en fyldt kaffekop, da hun træder ind i sin mors håbløst gammeldags, men dermed også hyggelige samtalekøkken. Caroline tager imod koppen med et svagt smil. "De er simpelthen for store til, at man kan stole på dem, Søs! Benjamin viste mig et site, hvor der er billeder af nogle af deres testfaciliteter i Den Østafrikanske Union. De tester alle deres metoder på fattige afrikanere, som ikke har andet valg, hvis de vil give deres børn mad og medicin." Tyggegummiet roterer et par gange til i munden, Martin stopper talestrømmen et øjeblik, mens et udtryk af stærk koncentration passerer hans ansigt. "Ahh! kanel-mocca-blueberry!" udbryder han. Der går et øjeblik, før det går op for kvinderne, at det er hans tyggegummis skiftende smagsvarianter, han hentyder til.

"Deres 2nd stage forsøg bliver lavet i Østeuropa et sted - Georgien, Ukraine eller noget. Der ligner kvinderne mere de vesteuropæiske kunder rent genetisk, så de betaler narkoludere og lignende for at være forsøgspersoner, uden nogen form for juridisk eller medicinsk bistand, hvis det går galt. Det er totalt un-nice!" Hans bløde teenageansigt lyser af engagement. Det er tydeligt, at han har brugt lang tid på at skaffe denne viden - altsammen for at hjælpe hans søster, naturligvis.

"Det vildeste er dog deres triggergen!" Han pauser et øjeblik og venter i spænding på, at hans søster skal spørge interesseret til dette, en anelse skuffet fortsætter han dog ufortrødent, da hun blot stirrer ned i sin kaffekop. "De indsætter et triggergen i alle deres prototyper, som de kan aktivere, hvis det bliver nødvendigt. Lidt ligesom "sleeper spies" fra Sovjetunionen under den første kolde krig." upåvirket af sit publikums larmende tavshed fortsætter han, efter at tyggegummi har roteret endnu engang. "Men de kan altså aktivere deres prototyper til kamp, hvis f.eks. alle de demokratiske stater er bukket under for fundamentalistiske religiøse grupper. Det lyder altså lidt sejt! Tænk hvis min søster skal føde en prototypekriger!"

"Martin! Nu stopper du!" Kirsten vågner som af en trance "vil du øjeblikkeligt undskylde til din søster, og så skal vi vist have endnu en snak om kildekritik og præcist hvilke accessrettigheder du og Benjamin har på jeres nettid.

"Mor!" Martins stemme er fuld af forurettelse, " jeg vil jo kun hjælpe Caroline - de er altså ikke helt fine i kanten, de der store multikontinentale virksomheder."

"Det er fløjtende ligegyldigt hvorfor, du gør det, I skal ikke bevæge jer på dens slags sider, og det hører slet ingen steder hjemme at bekymre Caroline med den slags skvalder!" Martin tager en dyb indånding for at gå til genmæle, men Caroline rejser sig brat. "undskyld, men jeg bliver nødt til at gå. Tak for kaffe mor, vi ses Martin". Hun når lige præcist udenfor circuitTVs rækkevidde inden tårerne bryder frem. Hun har hørt mange af Martins historier før, men ikke rigtig troet på dem. Ikke at hendes lillebror er verdensmester i kildekritik, men en lille stemme i baghovedet spørger alligevel "hvad nu, hvis han har ret?"

Hun knuger om sin mave, som lå der allerede et spirende liv, og beder til at hendes gener er gode nok til moderværdigheden.

Solen er godt gemt bag skyerne idag, hvilket sikkert er årsagen til, at fødselsafdelingens patienthotel virker mere gråt og afvisende end Life Incs testlaboratorie gjorde. Freja sidder i sengen og ammer, da Caroline træder ind, hun ser op og smiler dette særlige smil bestående af 100% lykke og 100% udmattelse, som kun nybakte mødre kan præstere. "Hej Freja" uvilkårligt sænker Caroline stemmen, for ikke at forstyrre det lille nye væsen i sin vigtigste opgave lige nu. "Tillykke! Går det godt med ham?"

Freja smiler forelsket til sin førstefødte og flytter lidt på dynen, så Caroline kan beundre vidunderet. Han er rød og rynket, med en lille kalot af kulsort hår, egentlig ikke særlig køn, men da hans bittesmå fingre griber om hendes fremstrakte fingre, lukker de sig samtidig om hendes hjerte og hun er solgt. "Hvor er han smuk, hvad skal han hedde?" hendes stemme er fortsat lav, denne gang for at skjule de følelser, der er ved at overvælde hende.

"Det synes vi også, men vi er muligvis ikke helt objektive," griner Freja. "Han er 100 % velskabt, og har alle de rigtige reflekser. Torben har ellers været noget nervøs. Og han skal hedde Ask" Caroline kigger bekymret på sin veninde. "Var Torben nervøs, fordi du valgte at undfange naturligt?"

"Det har ikke været nogen nem graviditet, kan jeg betro dig, " Freja smiler over underdrivelsen.

"Alle har haft en mening om mine valg, og skiftevis kaldt mig mindre begavet og egoistisk - og ikke mindst en dårlig kone, at jeg kunne gøre dette mod min mand."

"Var Torben ikke enig med dig i beslutningen?"

"Ikke helt, men han vidste hvor meget det betød for mig, og indvilgede derfor i at gøre forsøget - hvis jeg lovede at tage imod hjælp, hvis det ikke lykkedes. I virkeligheden tror, jeg det har været sværere for ham, end for mig - jeg har hele vejen igennem haft en god mavefølelse omkring det."

De griner lidt af den indforståede joke, mens drengen vifter med armene, som griber han efter sin mors lange hår.

"Han har vel også været bekymret for om jeres søn skulle ende som hans onkel?" kommenterer Caroline stille, da de har grinet af. Freja er øjeblikkelig alvorlig igen "selvfølgelig - vi brugte lang tid på at studere arvegangen i hans defekter, inden jeg følte mig sikker nok til at insistere på ikke at tage imod embryomanipulation." Hun smiler forelsket til sin søn. "og så perfekt tror jeg end ikke Life Inc. kan lave dem." Hun ser op på Caroline "Hvad med jer? Amalie fortalte, at du havde været hos Life Inc og blive testet?"

"Vi har ikke fået svar endnu" afbryder Caroline. Freja nikker tænkstomt. "Har I fået snakket om hvad I gør, hvis de ikke er 100% i orden? Vil I tage imod et prototype æg?"

Caroline slår opgivende ud med armene. "Alle spørger mig om det, men jeg ved det ikke. Peter er vist ok med det, uanset hvad resultatet bliver, det er mere hans mor, jeg er bekymret for"

Ask begynder at klynke, på et splitsekund er hele Frejas opmærksomhed samlet om hendes søn, og Caroline føler pludselig, at hun er helt alene i hospitalsrummet. "Jeg har iøvrigt hørt, at de nye prototyper fra Life Inc. er udstyret med nogle resistensgener, som gør dem mere modstandsdygtige overfor miljøgifte. I følge kritikerne selvfølgelig for, at regeringen ikke behøver arbejde så hårdt for miljøet, men det må da være en stort beroligelse at vide, at ens barn ikke behøver være så bange for de hormonforstyrrende stoffer, som Ask f.eks. skal."

Caroline krammer spontant sin veninde. "Tak Freja, hvad skulle jeg gøre uden dig?" hun stryger kærligt Ask over håret, og rejser sig, da hun hører døren gå. Freja ser et øjeblik forundret på Caroline, men bliver hurtigt opslugt af sin søn igen.

"Tillykke med sønnen, Torben, han er rigtig fin" hun sender ham et stort smil og smutter ud af døren, så de nybagte forældre kan få tid alene.

"Mere resistente for miljøgifte, godt nok?" mumler hun stille for sig selv, mens hun bevæger sig gennem den halvmørke gang mod lyset.

En storks skræppen efterfulgt af spædbarnegråd annoncerer, at der er svar på prækonceptionstesten. Peter smiler skævt til hende, da han genkender alarmlyden og følger hende hen til husterminalen. Med skælvende hænder presser hun pegefingern mod den biometriske scanner og trykker sig ind i hans brede favn, mens de venter på, at sikkerhedstjekket bliver gennemført.

"Godkend at dokumentet vises med anden person tilstede."

Først da Peter blidt skubber til hende, forstår hun ordene og giver den verbale kommando. Endnu et øjeblik følger med stemmegenkendelse, inden Life Incs logo toner frem på skærmen. Lynhurtigt skimmer hun igennem den indledende tekst til hun når selve resultaterne. Hun kan mærke Peters varme ånde kærtegne hendes nakke, mens hun først hurtigt og derefter langsommere og langsommere læser svaret igen og igen.

Fysisk: Øget risiko for hjertesygdomme (kan korrigeres inden implantation), øget risiko for brystkræft (kun relevant, hvis parret ønsker en datter), forøget maxpuls (uden betydning).

Mentalt: Høj sandsynlighed for IQ over middel (kan øges yderligere ved korrigerende inden implantation), tilfælde af stress og svær depression i moderens udvidede familie, hvor en arvelig faktor ikke kan udelukkes, gør at Life Inc. ikke kan anbefale at lade moderens arvmasse indgå i et fremtidigt barn. Derimod kan vi tilbyde at lave en befrugtning af et prototype-æg med faderens sædceller, der ikke har tegn på arvelige svagheder eller misdannelser.

"Hvornår fik du lavet en test, Peter?" spørger hun undrende - det eneste hun kan fokusere på i øjeblikket.

"Da jeg var 16, min mor insisterede på, at vi skulle have tid til at forberede os, hvis det viste sig, at der var behov for meget korrigerende af mit DNA" Hans tone er let, som om han slet ikke har forstået budskabet i testens resultater; at hun er uegnet som mor for deres børn. Først da hun mærker Peters stærke arme holde tættere om hende, opdager hun tårerne, der langsomt glider ned ad hendes kind,

hun griber om hans hænder på hendes bryst og lader sig berolige af hans dæmpede hvisken i hendes hår. "Sh... Det skal nok gå, det er jo bare en test af gener. Den siger jo ikke noget om, at du ikke vil være en rigtig god mor. Du har bare brug for et surrogatæg. Så du har et endnu bedre udgangspunkt for at opdrage verdens dejligste unger"

Hun smiler uvilkårligt - Peters evige optimisme og evne til at vende alting til noget positivt varmer hendes hjerte, han har jo ret: så længe de elsker hinanden og deres fælles børn er det jo ligemeget hvor generne kommer fra. Hvis hun så bare kunne overbevise sit hjerte om, at følelsernes bånd er stærkere end blodets.

"Kan du mærke ham sparke?" Frejas hånd føles silkeblød mod hendes udspilede maveskind, mens hun med den anden arm er en klippefast støtte for Carolines lænd under yogaøvelserne.

"Kan du ikke se ham sparke?" pruster Caroline, der føler, at hele hendes krop bliver skubbet ud af facon, når han sender et velanbragt spark mod hendes ribben. Et meget lidt feminint grynt undslipper hende, mens hun forsøger at bevare koncentrationen og yogastillingen.

"Jo, han er en livskraftig lille fyr. Hold stillingen i 3 vejrtrækninger til. Træk vejret dyybt ind. Hold det. Træk vejret ud igen, laaangsomt" Frejas stemme skifter fra venindehygge til yogalærerinde uden pause.

De afslutter yogatimen med positive tanker om moderskab og en lykkelig opvækst for Carolines ufødte søn - noget Freja insisterer på, er den bedste måde at få kontakt til hendes ufødte barn på. Carolines mave er stor, 7½ måneder henne i graviditeten, og tanken om, at den ikke skal andet end at vokse de næste måneder gør hende en smule panisk. Hun kæmpede i starten meget mod følelsen af en kæmpe parasit i hendes bughule der sugede al hendes livskraft til sig. En følelse, der ikke blev mindre af at vide, at barnet var skabt ud fra et prototypeæg og Peters sædceller. Var det ikke for hendes og Frejas hemmelige projekt: kodenavn LilleNy var hun helt sikkert gået ned med flaget for længe siden.

Alle havde været glade på hendes vegne, da hun annoncerede deres beslutning om at bruge et prototypeæg. Svigermor Anna Karina havde selvfølgelig benyttet lejligheden til at gøre opmærksom på, at hendes søns gener naturligvis skulle bruges uden ændringer. Kun Peters meget skarpe irettesættelse af hans mor, havde reddet hans ægteskab.

Som den eneste havde Freja bekymret spurgt til, hvordan Caroline følte omkring det hele, og hvornår hun selv mente, hendes rolle som mor begyndte.

"Hvad mener du? Den begynder vel ved fødslen?" havde hun uforstående svaret.

"Nej, du kan påvirke dit kommende barn allerede i fosterstadiet, begynde at lære det om dets forældre og jeres verden." Freja så hendes meget tvivlende ansigtsudtryk og fortsatte efter en dyb indånding. "Det kaldes prænatal stimulation. Flere forsøg har vist, at babyer reagerer positiv på musik, de har hørt under graviditeten og børn, hvis mor har snakket til dem før fødslen, hurtigere falder til ro ved lyden af hendes stemme efter."

"Viser de forsøg også, at potteplanter gror hurtigere, hvis man taler til dem?" Caroline havde ikke givet meget for Frejas prænatale stimulation, men et desperat ønske om at være mor til sit kommende barn, havde alligevel fået hende til at lægge sin skepsis til side og lytte til Freja.

Sammen havde de tilrettelagt et større program, der involverede yoga, tankeøvelser og meditation, lysterapi, musik og en så stressfri tilværelse for den vordende mor, som muligt. Caroline var blevet helt glad for Mozart, inden hun nåede 6. graviditetsmåned, og tog sig selv i at nynne Eine Kleine Nachtmusik, mens hun lagde vasketøj sammen. Da hun en sen aften var kommet hjem til Peters technotrance musik på fulde udblæsninger og havde mærket baby sparke voldsomt, blev hun først bekymret, men da et skift til Mozart øjeblikkelig fik maven til at falde til ro, begyndte hun for alvor at tro på hendes og Frejas projekt. Senere gik det op for hende, at det først var fra dette øjeblik, hun for alvor var begyndt at glæde sig til at blive mor.

Drømmen er velkendt, hun er 4 år gammel og har drukket for meget saftvand aftenen før, gangen er mørk og kold, så tanken om at skulle krydse den for at komme på toilettet er meget lidt tiltalende

for en mørkeræd lille pige. Ved et mirakel er hun alligevel kommet over gangen, og lukker døren til det lille, hyggelig badeværelse bag sig. Med et dybt suk sætter hun sig på brættet og slapper af... blot for at vågne brat i en dyngvåd seng på sit værelse. Denne gang er hun ikke 4, og det er ikke hendes barneseng der er våd, men deres dobbeltseng, og i modsætning til sidst, er den bratte opvågningen ikke ledsaget af den skarpe lugt af urin, men af et skarpt jag af smerte, der efterlader hende ude af stand til at trække vejret et øjeblik.

"Peter" gisper hun, "vandet er gået"

Selvom der er sket rigtig meget med lægevidenskabens fremskridt i forbindelse med fødsler, så har visse ting ikke ændret sig - mænd er stadig allermest i vejen, når først kroppen tager over og det eneste kvinden kan tænke på er, hvordan hun overlever den næste ve. Caroline erindrede bagefter kun brudstykker af fødslen, et glimt af en ligbleg Peter, der knugede hendes hånd så hårdt, at hun var sikker på, den måtte være brækket, en jordmoder i statur af en Venus fra Willendorft, men med al den autoritet en frugtbarhedsgudinde har på en fødegang. Alle planer om fødsel i vand, og musikledsagelse blev glemt i det kaos af smerter, blod og sved, der fulgte.

Hukommelse er en meget selektiv ting, for dét, der for få øjeblikke siden fyldte hele verden - nemlig smerten og fødslen, blev pludselig en ubetydelig del af det større mirakel, der blev lagt i hendes arme.

"Velkommen til verden, LilleNy. Lad os se om du bliver en Mozart- eller technofan." Med et udmattet smil lægger Caroline sin førstefødte til sit bryst for første gang.